

Arrest

nr. 30 001 van 17 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Roeselare, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Roeselare van 30 maart 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoirie.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die loco advocaat P. LEFERE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 december 2008 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische zoon, een aanvraag in tot een verblijf van meer dan drie maanden.

1.2. Op 30 maart 2009 nam de gemachtigde van de burgemeester van de stad Roeselare de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51 § 2 / 51 § 3, derde lid / 52, § 3 / 52, § 4, vijfde lid, (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (...) geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: De gevraagde documenten werden niet binnengebracht: bewijs van stortingen in het verleden, bewijs van onvermogen (...)".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en om hem het gevraagde verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), treedt de Raad evenwel op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om verzoeker een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te kennen.

2.2. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.3. Verweerder heeft nagelaten een nota met opmerkingen en een administratief dossier neer te leggen. Overeenkomstig 39/59, § 1, van de Vreemdelingenwet worden de door de verzoeker vermelde feiten bijgevolg als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.4. Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingdossier werd hij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cfr. RvS 8 november 1999, nr. 83 348; RvS 20 maart 2001, nr. 94 124).

3. Onderzoek van het beroep

De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker betoogt immers dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om een verblijf van meer dan drie maanden in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging te weigeren. Hij stelt dat er geen wettelijke bepaling voorhanden is die het voorleggen van bewijzen van stortingen in het verleden en van een bewijs van onvermogen expliciet voorschrijft. Hij wijst er verder op dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om een bewijs van onvermogen voor te leggen omdat Iran een dergelijk document niet kent, zodat het niet redelijk is de overlegging van een dergelijk document te eisen en dit tevens als een vorm van misbruik van recht dient te worden beschouwd. Tot slot voert hij aan dat uit de feitelijke omstandigheden voldoende blijkt dat hij ten laste is van zijn Belgische zoon, zodat geen documenten dienen te worden voorgelegd die bewijzen dat in het verleden stortingen werden verricht in zijn voordeel of dat hij onvermogen is in zijn land van herkomst. Hij wijst er hierbij op dat hij reeds sedert 6 juni 2008 bij zijn zoon verblijft, ten bewijze waarvan hij een uittreksel uit het bevolkings-, vreemdelingen- en wachtregister gedateerd op 17 april 2009 voorlegt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of

zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

Uit een gezamenlijke lezing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, en § 4, en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoeker een verblijfsrecht als bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgische onderdaan toekomt indien hij ten laste is van deze Belgische onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) luidt verder als volgt:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvraag door middel van de bijlage 19ter.

(...)

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. (...)

Het bewijs vermeld in artikel 50, § 2, 6°, d), van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft betrekking op het bewijs dat de bloedverwant in opgaande lijn ten laste is van de persoon die hij begeleidt of vervoegt. Op grond van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient het gemeentebestuur derhalve een verblijfsaanvraag te weigeren indien de aanvrager binnen de drie maanden na de aanvraag geen bewijs overmaakt dat hij ten laste is van de persoon die hij begeleidt of vervoegt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij volgende documenten heeft overgemaakt in het kader van zijn aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden:

- bewijs van inkomsten van de *‘gevestigde’*;
- bewijs niet ten laste zijn van het OCMW;
- bewijs van ziektekostenverzekering.

Het is evenwel niet kennelijk onredelijk om deze door verzoeker voorgelegde documenten niet te beschouwen als zijnde documenten die aantonen dat hij ten laste is van zijn Belgische zoon. Documenten die het bewijs leveren van het *‘ten laste zijn’* zijn immers documenten die de bevoegde overheid in de mogelijkheid stellen om te verifiëren of de aanvrager de materiële ondersteuning van het familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: HvJ 9 januari 2007, C-1/05). Het bewijs van inkomsten van de Belgische zoon en het bewijs van ziektekostenverzekering kunnen weliswaar aantonen dat is voldaan aan de wettelijke vereiste vervat in artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet dat de Belgische onderdaan over de vereiste stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat het familielid tijdens het verblijf in België ten laste zou vallen van de openbare overheden en dat het familielid tijdens het verblijf in België verzekerd is tegen ziekte, doch deze documenten omvatten geen aanwijzing omtrent de middelen van verzoeker om in zijn eigen basisbehoeften te kunnen voorzien en over de vraag of hij hiertoe de materiële ondersteuning van zijn Belgische zoon nodig heeft. De Raad benadrukt dat het bewijs van inkomsten van de Belgische zoon slechts betrekking heeft op diens persoonlijke financiële situatie. Ook de documenten waaruit blijkt dat verzoeker niet ten laste is van het OCMW en sedert 6 juni 2008 bij zijn zoon verblijft, kunnen niet worden beschouwd als zijnde bewijzen dat verzoeker ook effectief ten laste is van zijn Belgische zoon.

Gelet op het feit dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot een verblijf van meer dan drie maanden geen bewijzen heeft aangebracht dat hij ten laste is van zijn Belgische zoon, kon de gemachtigde van de burgemeester van de stad Roeselare de verblijfsaanvraag weigeren door middel van de afgifte van een bijlage 20 en diende hij de aanvraag niet over te maken aan de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid. De Raad wijst er verder op dat het niet kennelijk onredelijk is indien de gemachtigde van de burgemeester van de stad Roeselare de wettelijke voorwaarde van het *'ten laste zijn'* poogt te verduidelijken en derhalve preciseert dat verzoeker bewijzen dient aan te brengen dat hij in zijn land van herkomst onvermogen is en dat in het verleden stortingen te zijnen gunste zijn gebeurd door zijn Belgische zoon. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Roeselare legt verzoeker derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op die niet bij wet zou zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat verzoeker met alle middelen van recht het bewijs kan leveren van zijn onvermogen en van stortingen die door zijn Belgische zoon in zijn voordeel zijn gebeurd. Hiertoe is niet noodzakelijkerwijze vereist dat verzoeker een bewijs van onvermogen afgeleverd door de *'Iraanse overheid'* neerlegt. Verzoekers betoog dat de Iraanse overheid geen bewijs van onvermogen kent - hetgeen overigens op geen enkele wijze wordt aangetoond - kan derhalve niet overtuigen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK